

Fulltrúar ríkisstjórnar og verkamanna í Tékkóslóvakíu báru fram tillögu um að víta frönsku ríkisstjórnina fyrir að banna starfsemi Alþjóðasambands verkamanna (WFTU) í Frakklandi og töldu þeir það vera brot á rétti verkalýðsfélaga og félagafrelsi. Miklar umræður spunnust út af tillögu þessari, en hún var felld á þeim forsendum, að hér væri um mál að ræða, sem Alþjóðavinnuálastofnunin hefði ekki heimild til að láta til sín taka og varðaði einungis franska löggjöf, en væri ekki brot á neinum skuldbindingum, sem Frakkland hefði undirgengið. Það, sem hér var um að ræða, var sú ákvörðun frönsku stjórnarinnar að meina nefndu sambandi að hafa aðalstöðvar sínar í Frakklandi. Hins vegar var frönskum verkalýðsfélögum eftir sem áður heimilt að vera í sambandinu og taka þátt í störfum þess og senda fulltrúa á þing, sem það héldi.

Þá bar pólski fulltrúinn fram tillögu um breytingar á 19. og 35. grein stjórnarskrár Alþjóðavinnuálastofnunarinnar að því er snerti skyldur sambandsríkja og nýlenduríkja í sambandi við fullgildingu samþykktar. Tillaga þessi var felld.

Að lokum skal hér getið cinnar ályktunar, sem var samþykkt á þinginu. Fjallaði hún um alþjóðlegan frið og öryggi. Felst í henni staðfesting á þeim fasta ásetningi Alþjóðavinnuálastofnunarinnar að stuðla að friði með öllum þeim ráðum, sem hún býr yfir og að hún muni hafa samvinnu við Allsherjarþing Sameinuðu þjóðanna og Öryggisráðið til að vinna að þessu takmarki og gefa þeim allar þær upplýsingar og aðstoð í því sambandi, sem henni er unnt. Ályktun þessi var samþykkt með 132 atkvæðum gegn 8.

Fylgiskjal.

Samþykktir og álitserðir Alþjóðavinnuálagingsins 1951.

I. Samþykkt nr. 99 um aðferðir til ákvörðunar á lágmarkslaunum við landbúnaðarstörf.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, sem stjórn Alþjóðavinnuálastofnunarinnar hefur kvatt til funda í Genf og kom saman til þritugustu og fjórðu þingsetu sinnar 6. júní 1951, og hefur ákveðið að gera ákveðnar tillögur varðandi aðferðir til ákvörðunar lágmarkslauna við landbúnaðarstörf, sem er áttunda málið á dagskrá þingsins, og hefur ákveðið, að þessar tillögur skuli gerðar í forni alþjóðasamþykktar, gerir í dag, tuttugasta og áttunda júní árið nítján hundruð fimmtíu og eitt, eftirfarandi samþykkt, sem nefna má Lágmarkslaunasamþykktina (landbúnaður) frá 1951:

1. gr.

1. Sérhvert aðildarríki Alþjóðasamvinnuálastofnunarinnar, sem fullgildir samþykkt þessa, tekur á sig þá skyldu, að koma á eða viðhalda viðeigandi ráðstöfunum til þess að hægt sé að ákveða lágmarkslaun starfsfólks, sem vinnur landbúnaðarstörf eða störf, sem þeim eru tengd.
2. Sérhverju aðildarríki, sem fullgildir samþykkt þessa, skal vera frjálst — að höfðu samráði við stærstu félagssamtök hlutaðeigandi atvinnurekenda og verkamanna, þar sem þau eru til, — að ákveða hvaða fyrirtækja, starfa og flokka manna, ráðstafanir þær um ákvörðun lágmarkslauna, sem getið er í fyrri tölu-lið, skuli taka til.
3. Rétt stjórnarvöld geta undanþegið flokka manna öllum eða einhverjum ákvæðum þessarar samþykktar, þegar ráðningarkjör þeirra eru þannig, að ekki er hægt að beita þeim ákvæðum við þá, svo sem t. d. skyldmenni bóndans, sem hjá honum starfa.

2. gr.

1. Með landslögum, reglugerðum, heildarsamningum eða gerðardómum má heimila, að hluti lágmarkslauna sé greiddur í friðu, þegar sá greiðslumáti er venjulegur eða æskilegur.

2. Þegar heimilað er að greiða hluta af lágmarkslaunum í fríðu, skulu gerðar viðeigandi ráðstafanir til tryggingar því:
 - a. að slíkar greiðslur komi starfsmanninum og fjölskyldu hans persónulega að notum og hæfi þörfum þeirra; og
 - b. að matsverð slíkra greiðslna sé rétt og sanngjarnt.

3. gr.

1. Að teknu tilliti til skilyrða þeirra, sem sett eru í eftirfarandi málsgreinum, skal sérhverju aðildarríki, sem fullgildir þessa samþykkt, frjálst að ákveða þær aðferðir, sem hafðar eru við ákvörðun lágmarkslauna, svo og hvernig þessum aðferðum sé beitt í framkvæmd.
2. Áður en ákvörðun er tekin skulu fara undirbúningsviðræður við stærstu félagssamiök hlutaðeigandi vinnuveitenda og verkamanna, þar sem slík félög eru til, og enn fremur við hverja þá menn aðra, sem til þess eru sérstaklega hæfir vegna starfa sinna eða stöðu og hið rétta stjórnvald telur gagnlegt að hafa samráð við.
3. Hlutaðeigandi vinnuveitendur og verkamenn skulu taka þátt í framkvæmd aðferðanna við ákvörðun lágmarkslauna, samráð hafi við þá eða þeim leyft að láta álit sitt í ljós á þann hátt og í þeim mæli, sem ákveðið kann að vera með landslögum eða reglugerðum, en jafnan á jafnréttisgrundvelli.
4. Lágmarkslaunataxtar þeir, sem ákveðnir eru, skulu vera bindandi fyrir hlutaðeigandi vinnuveitendur og verkamenn, þannig að ekki má fara niður fyrir þá.
5. Rétt stjórnvald getur leyft undanþágur frá ákvæðunum um lágmarkslaun í einstökum tilvikum, þar sem það er nauðsynlegt til þess að koma í veg fyrir skerðingu á atvinnumöguleikum andlega og líkamlega fatlaðra verkamanna.

4. gr.

1. Sérhvert aðildarríki, sem fullgildir þessa samþykkt, skal gera nauðsynlegar ráðstafanir til tryggingar því, að hlutaðeigandi vinnuveitendum og verkamönnum séu kunngerðir gildandi lágmarkslaunataxtar og laun séu ekki greidd undir þessum töxtum, þar sem þeir eiga við. Þessar ráðstafanir skulu fela í sér eftirlit, umsjón og refsingar, sem kunna að vera nauðsynlegar og hæfa aðstæðum í hlutaðeigandi landi.
2. Nú hefur verkamanni, sem lágmarkstaxtar taka til, verið greidd lægri laun en þessir taxtar ákveða, og skal honum þá, innan þeirra tímatakmarka, sem ákveðnir kunna að vera með landslögum eða reglugerðum, rétt að krefja hina vangreiddu upphæð með lögsókn eða með öðrum viðeigandi hætti.

5. gr.

Sérhvert aðildarríki, sem fullgildir þessa samþykkt, skal árlega senda Alþjóðavinnu-
málaskrifstofunni almenna skýrslu, er greini með hvaða hætti reglunum er beitt og árangurinn af þeim, yfirlit yfir þær starfsgreinar og áætlaðan fjölda starfsmanna, sem þær taka til, lágmarkslaunataxta, sem ákveðnir hafa verið, svo og aðrar mikilvægar ráðstafanir, sem gerðar hafa verið í sambandi við lágmarkslaunataxta, ef einhverjar eru.

6. gr.

Formlegar fullgildingar á samþykkt þessari skal senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnu-
málaskrifstofunnar til skrásetningar.

7. gr.

1. Þessi samþykkt skal einungis bindandi fyrir þau aðildarríki Alþjóðavinnu-
málaskrifstofunnar, sem hafa látið skrá fullgildingar sínar hjá framkvæmdastjóranum.

2. Hún gengur í gildi tólf mánuðum eftir að fullgildingar tveggja aðildarríkja hafa verið skráðar hjá framkvæmdastjóranum.
3. Síðan gengur þessi samþykkt í gildi, að því er snertir hvert aðildarríki, tólf mánuðum eftir að fullgilding þess hefur verið skráð.

8. gr.

1. Yfirlýsingar þær, sem sendar eru framkvæmdastjóra Alþjóðavinnu-
málaskrifstofunnar í samræmi við 2. málsgrein 35. greinar stjórnarskrár Alþjóðavinnu-
málaskrifstofunnar, skulu greina:
 - a. landssvæði, þar sem hlutaðeigandi aðildarríki undirgengst, að ákvæðum sam-
þykktarinnar skuli beitt án takmarkana;
 - b. landssvæði, þar sem það undirgengst að beita ákvæðum samþykktarinnar
með takmörkunum ásamt upplýsingum um þær takmarkanir;
 - c. landssvæði, sem samþykktin tekur ekki til og ástæður til þess;
 - d. landssvæði, sem það áskilur sér rétt til að taka ákvörðun um að lokinni
nánari athugun á aðstæðum.
2. Yfirlýsingar þær, sem nefndar eru í stafliðum a. og b. í 1. tölulið þessarar
greinar, ber að skoða sem óskiptan hluta fullgildingarinnar og hafa sama gildi
og hún.
3. Sérhvert aðildarríki getur hvenær sem er ógilt að öllu eða nokkru leyti með
síðari yfirlýsingu fyrirvara þá, sem það hefur gert í upprunalegri yfirlýs-
ingu sinni í samræmi við stafliðina b., c. eða d. í 1. tölulið þessarar greinar.
4. Í hvert skipti, sem segja má samþykkt þessari upp í samræmi við ákvæði
10. greinar, getur sérhvert aðildarríki sent aðalframkvæmdastjóranum yfirlýs-
ingu um hvers konar aðrar breytingar, er dragi úr ákvæðum fyrri yfirlýsinga
þess, enda lýsi það því ástandi, sem þá ríkir á landssvæðum þeim, sem það kann
að liltaka.

9. gr.

1. Í yfirlýsingum þeim, sem sendar eru framkvæmdastjóra Alþjóðavinnu-
málaskrifstofunnar í samræmi við 4. eða 5. málsgrein 25. greinar stjórnarskrár Alþjóða-
vinnu-
málaskrifstofunnar, skal fram tekið, hvort ákvæðum samþykktarinnar
verði beitt til fullnustu eða með takmörkunum á landssvæði því, sem um er
að ræða. Þegar yfirlýsing ber með sér, að samþykktinni skuli beitt með slíkum
takmörkunum, skulu þær greindar í einstökum atriðum.
2. Aðildarríki, eitt eða fleiri, eða fjölþjóðleg stjórnvöld, sem hlut eiga að
máli, geta hvenær sem er með síðari yfirlýsingu ógilt að öllu eða nokkru leyti
áskilinn réttindi til takmarkana, sem fyrri yfirlýsing tiltók.
3. Jafnan þegar hægt er að segja samþykkt þessari upp í samræmi við ákvæði
10. greinar, geta aðildarríki þau, eitt eða fleiri, eða fjölþjóðleg stjórnvöld,
sem í hlut eiga, sent aðalframkvæmdastjóranum yfirlýsingu þess efnis, að
þau dragi að einhverju öðru leyti úr ákvæðum sinna fyrri yfirlýsinga, enda
lýsi þau jafnframt hvernig þá er ástatt um framkvæmd samþykktarinnar.

10. gr.

1. Aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, getur sagt henni upp að 10
árum liðnum frá fyrstu gildistöku hennar. Tilkynningu um uppsögn skal senda
aðalframkvæmdastjóra Alþjóðavinnu-
málaskrifstofunnar til skrásetningar. Slík
uppsögn öðlast ekki gildi fyrir en að ár er liðið frá skrásetningardegi hennar.
2. Hvert það aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, en notfærir sér ekki
innan árs frá lokum tíu ára tímabilsins, sem um getur í fyrri málsgrein, rétt
þann til uppsagnar, sem kveðið er á um í þessari grein, skal bundið af henni
um annað tíu ára tímabil og upp frá því getur það sagt þessari samþykkt upp
að liðnu hverju tíu ára tímabili í samræmi við ákvæði þessarar greinar.

11. gr.

1. Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar skal tilkynna öllum aðildarríkjum skráningu allra fullgildinga, yfirlýsinga og uppsagna, sem aðildarríki stofnunarinnar hafa sent honum.
2. Þegar framkvæmdastjórinn tilkynnir aðildarríkjum stofnunarinnar skrásetningu annarrar fullgildingar, sem honum er send, skal hann vekja athygli þeirra á, hvaða dag samþykktin gangi í gildi.

12. gr.

Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar skal senda aðalritara Sameinuðu þjóðanna, til skrásetningar samkvæmt 102. grein stofnskrár Sameinuðu þjóðanna, allar upplýsingar um fullgildingar, yfirlýsingar og uppsagnir, sem hann hefur skrásett í samræmi við ákvæði undanfarandi greina.

13. gr.

Þegar stjórn Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar kann að álita það nauðsynlegt, skal hún leggja fyrir allsherjarþingið skýrslu um framkvæmd samþykktar þessarar og alhuga jafnframt, hvort æskilegt sé að setja á dagskrá þingsins umræður um breytingar á henni allri eða hluta hennar.

14. gr.

1. Ef þingið gerir nýja samþykkt, sem breytir þessari samþykkt allri eða hluta hennar, skal:
 - a. fullgilding aðildarríkis á hinni nýju breytinga-samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausa uppsögn á þessari samþykkt, hvað sem ákvæðum 10. greinar hér að framan líður, ef hin nýja breytinga-samþykkt öðlast gildi, og þá frá þeim tíma, er það gerðist;
 - b. aðildarríkjunum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt eftir að hin nýja breytinga-samþykkt gekk í gildi; enda sé ekki öðruvísi ákveðið í hinni nýju samþykkt.
2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru líður, vera áfram í gildi eins og hún er nú að formi til og efni, hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana, en ekki hafa fullgilt breytinga-samþykktina.

15. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

II. Álitsgerð nr. 89 um aðferðir til ákvörðunar á lágmarkslaunum við landbúnað.

Allsherjarþing Alþjóðavinnumálastofnunarinnar, sem stjórn Alþjóðavinnumála-skrifstofunnar hefur kvatt til funda í Genf og kom saman til þriðjugustu og fjórðu þingsetu sinnar 6. júní 1951, hefur ákveðið að gera ákveðnar tillögur um aðferðir til þess að ákvarða lágmarkslaun í landbúnaði, sem er áttunda mál á dagskrá þingsins, og hefur ákveðið, að tillögur þessar skuli gerðar í formi álitsgerðar til uppfyllingar samþykkt frá 1951 um aðferðir til þess að ákvarða lágmarkslaun í landbúnaði, samþykkir í dag, tuttugasta og áttunda júní níján hundruð fimmtíu og eitt, eftirlifandi álitsgerð, sem nefna má Álitsgerð frá 1951 um aðferðir til þess að ákvarða lágmarkslaun í landbúnaði.

Þingið leggur til, að sérhvert aðildarríki beiti eftirlifandi ákvæðum eins fljótt og ástæður í hverju ríki leyfa og gefi Alþjóðavinnumálaskrifstofunni, eftir beiðni stjórnarinnar, skýrslu um ráðstafanir, sem gerðar eru til að gefa þeim gildi.